

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 15335-15336/2555

พนักงานอัยการจังหวัดแพร่โจทก์ นายอำพร ไตรรัตน์เกียร กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 59, ป.อ. มาตรา 227, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 300, ป.อ. มาตรา 390, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 2 ในฐานะวิศวกรผู้ควบคุมงานของห้าง ซ. มีหน้าที่ควบคุมงานก่อสร้างทุกวัน แต่กลับมอบหมายให้ อ. และ ส. ซึ่งไม่ใช่วิศวกรเป็นผู้ควบคุมงานแทน โดยตนเองไปควบคุมงานเพียงเดือนละ 1 ครั้ง ทำให้จำเลยที่ 2 ไม่มีเวลาพอในการอ่านทำความเข้าใจแบบแปลนที่จำเลยที่ 1 ออกแบบไว้โดยไม่สมบูรณ์จึงไม่มีการปรึกษาหารือกันในส่วนของการร่าง คานและหัวเสาที่ยังขาดรายละเอียด ซึ่งในฐานะวิศวกรเชื่อว่าจำเลยที่ 2 สามารถรู้ได้ว่ายังขาดรายละเอียดอย่างไรเพื่อจัดการเพิ่มเติมให้สมบูรณ์ปลอดภัยเมื่อก่อสร้าง จึงถือได้ว่าจำเลยที่ 2 ย่อมเล็งเห็นผลของการไม่ควบคุมงานทุกวันได้ว่า ย่อมเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่บุคคลอื่นได้ และก็ได้เกิดขึ้นจริงๆ การกระทำของจำเลยที่ 2 จึงเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 227 แล้ว

คำพิพากษา

คดีทั้งสองสำนวนนี้ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกันกับคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1295/2547 ของศาลชั้นต้น โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสามสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยทั้งสามสำนวนว่า จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ตามลำดับ แต่ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องจำเลยที่ 3 และศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษายืน โจทก์ไม่ฎีกา คดีในส่วนของจำเลยที่ 3 จึงยุติ คงขึ้นสู่การพิจารณาของศาลฎีกา เฉพาะคดีสองสำนวนนี้ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 227, 300, 390 จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 227, 300, 390 การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานเป็นผู้มีวิชาชีพในการออกแบบไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์อันพึงกระทำ โดยประการที่น่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่บุคคลอื่น ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 2 ปี จำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 227 จำคุก 2 ปี ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์ จำเลยที่ 1 และที่ 2 อุทธรณ์ โดยอธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูงเขต 5 ซึ่งได้รับมอบหมายจากอัยการสูงสุดรับรองอุทธรณ์ของโจทก์ว่ามีเหตุอันควรที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 จะได้วินิจฉัย ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 ในข้อหากระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส และได้รับอันตรายแก่กายนอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 และที่ 2 ฎีกาโดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้จำเลยที่ 1 ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังยุติโดยไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกาโต้แย้งว่า จำเลยที่ 1 ฎีกาโดยยอมรับว่า จำเลยที่ 1 ออกแบบแปลนโดยไม่มีการทำรายละเอียดของร่างนํ้ากับหัวเสา และแบบพิมพ์เขียวไม่ได้แสดงรายละเอียดรอยต่อระหว่างคานกับหัวเสา แต่โต้แย้งว่าการก่อสร้างรายนี้ไม่ได้มีเฉพาะแบบแปลนและแบบพิมพ์เขียวเท่านั้น ยังมีรายการประกอบซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแบบแปลนอีกด้วย ข้อโต้แย้งของจำเลยที่ 1 ปรากฏว่าคณะกรรมการควบคุมการ

ประกอบวิชาชีพวิศวกรรม (ก.ว.) มีความเห็นว่า จำเลยที่ 1 ออกแบบอาคารโดยไม่มีการทำรายละเอียดของร่างน้ำกับหัวเสา โดยในแบบพิมพ์เขียวไม่ได้แสดงรายละเอียดรอยต่อระหว่างคานกับหัวเสา ซึ่งเป็นการออกแบบโดยไม่ได้กำหนดรายละเอียดของแบบแปลนให้ครบถ้วน ถึงแม้ว่าจะได้กำหนดไว้ในรายการประกอบแบบก่อสร้างอาคารศูนย์ไพบรณีย์เด่นชัยว่า ผู้รับเหมาก่อสร้างเป็นผู้ทำแบบโดยละเอียดสำหรับก่อสร้าง (SHOP DRAWING) ในส่วนที่ไม่ชัดเจนก็ตาม ยังถือว่าแบบแปลนที่จำเลยที่ 1 ออกแบบนั้นไม่สมบูรณ์เพียงพอที่จะนำไปใช้ในการก่อสร้างได้ จึงเป็นการประกอบวิชาชีพอย่างไม่ถูกต้องตามหลักปฏิบัติและวิชาการ มีมติให้พักใบอนุญาตประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมของจำเลยที่ 1 มีกำหนด 6 เดือน โดยไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ได้ดำเนินการอุทธรณ์โต้แย้งมติของคณะกรรมการดังกล่าวแต่อย่างใด ประกอบกับศาลล่างทั้งสองได้วินิจฉัยปัญหาในข้อนี้โดยให้เหตุผลและรายละเอียดต่างๆไว้ชอบแล้ว ศาลฎีกาไม่วินิจฉัยซ้ำอีก ดังนั้น การที่จำเลยที่ 1 ออกแบบอาคารศูนย์ไพบรณีย์เด่นชัย จังหวัดแพร่ โดยไม่มีการทำรายละเอียดของร่างน้ำกับหัวเสาและแบบพิมพ์เขียวไม่ได้แสดงรายละเอียดรอยต่อระหว่างคานกับหัวเสา ถือได้ว่าจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นผู้มีวิชาชีพในการออกแบบอาคารไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์หรือวิธีการอันพึงกระทำการนั้นๆ โดยประการที่น่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่บุคคลอื่น อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 227 ฎีกาของจำเลยที่ 1 ในข้อนี้จึงฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาข้อกฎหมายของจำเลยที่ 2 ว่า การกระทำของจำเลยที่ 2 เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 227 หรือไม่ ในข้อนี้เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยที่ 2 เป็นวิศวกรควบคุมงานก่อสร้างของห้างหุ้นส่วนจำกัด ชาตรีเจริญศรี ตามสัญญาจ้าง ซึ่งในสัญญา ข้อ 11 ผู้รับจ้างมีหน้าที่ควบคุมงานก่อสร้างตลอดเวลาที่งานยังไม่แล้วเสร็จ แสดงว่าผู้รับจ้างต้องควบคุมงานก่อสร้างทุกวัน จำเลยที่ 2 ในฐานะวิศวกรผู้ควบคุมงานของห้างดังกล่าวจึงมีหน้าที่ควบคุมงานก่อสร้างทุกวัน แต่จำเลยที่ 2 กลับมอบหมายให้นายอรรถพลและนายสุชาติซึ่งไม่ใช่วิศวกรเป็นผู้ควบคุมงานก่อสร้างแทน โดยจำเลยที่ 2 ไปควบคุมการก่อสร้างเพียงเดือนละ 1 ครั้ง ดังที่ให้การยอมรับไว้แก่คณะกรรมการควบคุมการประกอบวิชาชีพวิศวกรรม (ก.ว.) จึงเป็นเหตุให้จำเลยที่ 2 ไม่มีเวลาเพียงพอในการอ่านทำความเข้าใจแบบแปลนที่จำเลยที่ 1 ออกแบบไว้โดยไม่สมบูรณ์ และจึงไม่ได้มีการปรึกษาหารือกับจำเลยที่ 1 ในส่วนของร่างน้ำ คาน และหัวเสาที่ยังขาดรายละเอียด ซึ่งในฐานะวิศวกรเชื่อว่าจำเลยที่ 2 ย่อมสามารถรู้ได้ว่ายขาดรายละเอียดอย่างไรเพื่อจัดการเพิ่มเติมรายละเอียดส่วนนั้นให้สมบูรณ์ปลอดภัยเมื่อก่อสร้าง ดังนั้น จึงถือได้ว่าจำเลยที่ 2 ย่อมเล็งเห็นผลของการไม่ไปควบคุมงานทุกวันได้ว่าย่อมเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่บุคคลอื่นได้ และก็ได้เกิดเหตุขึ้นจริงๆ การกระทำของจำเลยที่ 2 ดังกล่าว จึงถือได้ว่าจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้มีวิชาชีพในการควบคุมการก่อสร้างอาคารไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์หรือวิธีการอันพึงกระทำการนั้นๆ โดยประการที่น่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่บุคคลอื่น อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 227 แล้ว ที่ศาลอุทธรณ์ ภาค 5 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 2 ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ส่วนที่จำเลยที่ 1 ฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบาขึ้น เห็นว่าโทษจำคุกที่ศาลล่างทั้งสองกำหนดมานั้นเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งรูปคดีแล้ว ส่วนที่จำเลยที่ 1 ขอให้รอกการลงโทษนั้น เห็นควรวินิจฉัยว่า สมควรรอกการลงโทษให้แก่จำเลยที่ 2 ด้วยหรือไม่ เห็นว่าจำเลยที่ 1 และที่ 2 ประกอบอาชีพโดยสุจริต ทำประโยชน์แก่สังคมหลายประการ ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 และที่ 2 เคยต้องโทษจำคุกมาก่อนประกอบกับผู้เสียหายทั้งสิบเอ็ดได้รับชดเชยค่าเสียหายจากจำเลยที่ 1 และห้างหุ้นส่วนจำกัด ชาตรีเจริญศรี สมควรให้โอกาสจำเลยที่ 1 และที่ 2

ประพัตติตนเป็นพลเมืองดีต่อไป จึงให้รอกการลงโทษให้แก่ จำเลยที่ 1 และที่ 2 แต่เพื่อให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 หลาบจำ ให้ลงโทษปรับจำเลยที่ 1 และที่ 2 อีกสถานหนึ่ง ฎีกาของจำเลยที่ 1 ฟังขึ้น บางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษปรับจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 10,000 บาท อีกสถานหนึ่ง โทษจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้รอกการลงโทษไว้ 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตาม คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5

องค์คณะ

ประยูร ณ ระนอง · พิศาล อัยยะวรากุล · อติศักดิ์ ปัตรวลี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/15335-15336/2555>